

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], bytom tamtiež, zastúpených komerčným právnikom JUDr. Vladimírom Kováčom, Bulíkova 23, Bratislava, vo veci porušenia vlastníckeho práva podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom neverejnom zasadnutí dňa 4. októbra 1994 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Dňa 30. augusta 1994 dostal Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len Ústavný súd) podanie [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] označené ako ústavná sťažnosť proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. j. Cdo 27/94 zo dňa 25. mája 1994. Navrhovatelia uvádzajú, že dňa 27. júna 1994 im bol doručený uvedený rozsudok Najvyššieho súdu, ktorým tento zamietol dovolanie sťažovateľov proti výroku rozsudku Mestského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 51/93-105 z 10. 6. 1993 vo veci vedenej na Obvodnom súde Bratislava pod sp. zn. 10 C 216/91. Sťažovatelia uvádzajú, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k porušeniu princípu ochrany vlastníckeho práva v zmysle ustanovení čl. 11 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. a teda k porušeniu jedného zo základných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Z uvedených dôvodov sťažovatelia navrhujú, aby Ústavný súd rozhodol o ich ústavnej sťažnosti tak, aby boli odstránené nedostatky vydaného rozsudku Najvyššieho súdu a určil, že v súdnom konaní

o vydanie veci bol porušený zákon a rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie veci zrušil.

Ústavný súd je podľa čl. 127 Ústavy oprávnený rozhodovať o ústavných sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd právoplatnými rozhodnutiami orgánov štátnej správy alebo územnej samosprávy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Uvedené ustanovenie súčasne upravuje, aké podmienky musí spĺňať každé podanie Ústavnému súdu, aby mohlo byť kvalifikované ako ústavná sťažnosť. Nesplnenie niektorej z týchto podmienok, ktorú nie je možné odstrániť doplnením podania na výzvu sudcu spravodajcu, znamená, že ústavná sťažnosť nespĺňa zákonom požadované náležitosti, a je preto zjavne neopodstatnená. Sťažovatelia vo svojom podaní označenom ako ústavná sťažnosť namietajú, že k porušeniu ich ústavného práva došlo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky však v zmysle platného právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno považovať za ústredný orgán štátnej správy, rozhodnutiami ktorého môže byť porušené základné právo alebo sloboda občanov. Zákon Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy v znení neskorších predpisov totiž medzi ústrednými orgánmi štátnej správy neuvádza i Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Sťažovatelia neoznačili ten ústredný orgán štátnej správy, rozhodnutím ktorého možno narušiť základné práva a slobody občanov a tento nedostatok nie je možné odstrániť ani výzvou sudcu spravodajcu. Z uvedeného dôvodu ústavná sťažnosť nespĺňa jednu zo základných podmienok, splnením ktorej je podmienené ďalšie konanie Ústavného súdu vo veci samej a je preto zjavne neopodstatnená.

Nad rámec rozhodnutia Ústavný súd uvádza, že nie je nadriadeným orgánom všeobecných súdov, ani nie je oprávnený preskúmať ich

rozhodnutia, čo vyplýva aj z čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 4 Ústavy. Ústavný súd preto prijal rozhodnutie o odmietnutí ústavnej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 54 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach dňa 4. októbra 1994